

Dárek z lásky je věc nejcennější

Almanach dětských prací

*Městská knihovna Kopřivnice
2001*

Láska

Dárek z lásky je věc nejcennější,
mít někoho rád je to nejkrásnější.

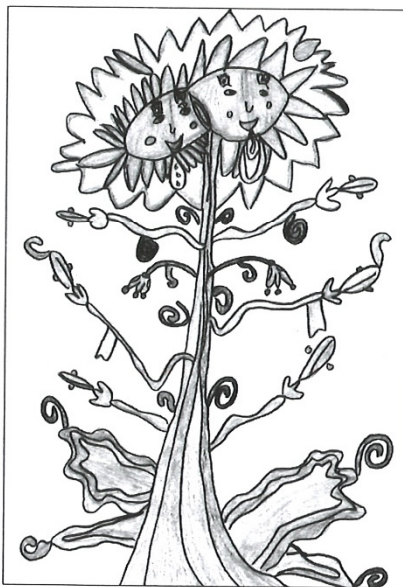
Vědět, že tě někdo miluje,
že v duchu tvůj obraz maluje,
že myslí na tebe celou noc,
to znamená strašně moc.

Každý svoji lásku měl by mít,
a né se před ní někam skrýt.

Vždyť tu není každý den,
hned je tady, hned zase není,

mizí jako sen.

/Denisa Lamačková, 7. A, ZŠ E. Zátopka/

/Gabriela Jamnická, 2. C, ZŠ E. Zátopka/

Básnička o lásce

Láska je jak jarní květ,
přijde mráz a spálí ho hned.

Láska je jako porcelán,
který když zlomíš, zůstaneš sám.

Láska někdy bolí
a to se mnohdy těžko hojí.

Láska je jak pohádka,
jak pohádka o Popelce,
která našla svého prince.

Láska je loď malá,
na vlnách života
buď šťastně dopluje,
nebo ztroskotá.

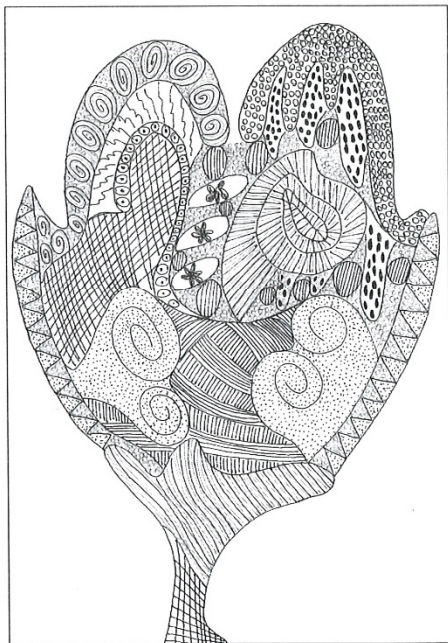
*/Kristýna Lorinczová, 7. A,
ZŠ E. Zátopka/*

Láska

Láska je jak květina,
co červený má květ
a působí hned na všechny,
co okusili svět.

Láska je to,
čeho si nikdo neváží
a musíme jít za ní
se vši kuráží.

/Eva Kolářová, 13 let, ZŠ E. Zátopka/

/Petra Mikulová, 6. A, ZŠ E. Zátopka/

Když Princ miluje

Když Princ miluje dívčinu,
kterou nemůže mít
a může o ní jenom snít
jeho srdce uvadá
a stále říká má drahá
proč mohu jenom snít
a při tom bolavé srdce mít.

Já tě hodně miluji
a tvou postavu
stále v duši maluji
má drahá musím tě mítí
jsi krásná a voňavá
jak jarní kvítí.

Má drahá
láskou umírám
ale stále
na tebe v dobrém
vzpomínám.

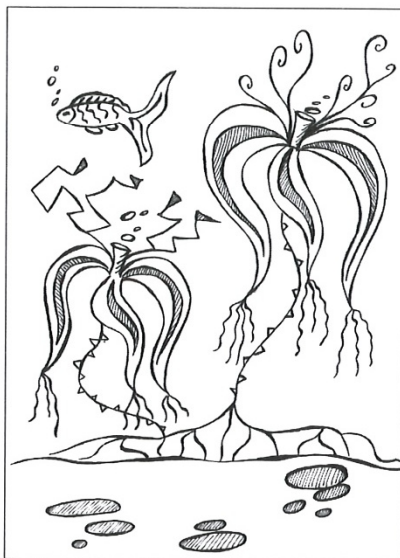
Tvůj princ

/Tomáš Slíva, 7. B, ZŠ E. Zátópka/

Zklamání

Nejsem básník,
který verše skládá.
Jsem jen dívka,
která tě má ráda.
Až jednou bude jiná
dívka líbat tvé líce,
tak zahod' fotku mou
a nevzpomínej více.
Dnes večer neusnu
a nebudu spát,
slzy si neutřu
a nebudu se smát.
Vždyť já jsem tě
měla ráda, tys to nepoznal.
Vždyť já jsem tě milovala,
proč ty jsi mi sbohem dal?

*/Olahová Vlad'ka, 7. A,
ZŠ Dr. M. Horákové/*

„Masožravka oceánská“
/Kristýna Filová, 12 let, ZŠ 17. listopadu/

Pro tebe

Sedím tady s tužkou,
na papíře nic,
a básničku krásnou
pro tebe chci mít.

Není vůbec lehké
báseň takhle psát,
všechny slova krásná
píšu už stokrát.

Ale každé slovo je
jak velký květ,
který držím v dlani...
...a je to můj svět.

Všechna tahle slova
nedovedou říct,
jak moc tě mám ráda
a s tebou chci být.

Lidé o mně neví
skoro vůbec nic,
noci jsou moc dlouhé,
proč pořád chci víc?

Stačí jen tak málo
ke štěstí nás dvou,
naše květy světa
nesmí uvadnout.

Život

Máš v ruce život
a ve vzduchu smrt
štěstí umírá
a přitom zůstává.

Neštěstí jest
a přece odlétá.

Tvé srdce
v plamen se změní
jestliže mysl tvá
klesá v zapomnění...

Láska je krásný sen
ledový blázen
v rukou, jenž má vjem...
Smutek udržíš při zemi
prstýnkem, když v lásce otočíš

a nad zemí
se vznášíš...

Pak k vrbě sedáš
žal v sobě
ve štěstí stále věříš

sama ho snad
najít nesmíš.
Životem začínáš
smrtí končíš
přec jsi měl v sobě
cit...

*/Zuzana Vinklerová, 15 let,
ZŠ E. Zátopka/*

/Eva Richterová, 13 let, ZŠ E. Zátopka/

Květ

Vyrostl na louce květ,
co voněl přes celý svět,
až přišel jeden kluk
a po květu ani muk.

Květ zmizel, neví se kam
a já za vůni toho květu utíkám.
Utíkám přes celý svět,
až vrátím se zase zpět.

Přeběhla jsem znova celý svět
a našla jsem ten
přenádherný květ.
Našla jsem ho
na místě prokletém,
zlým čarodějem zakletém.

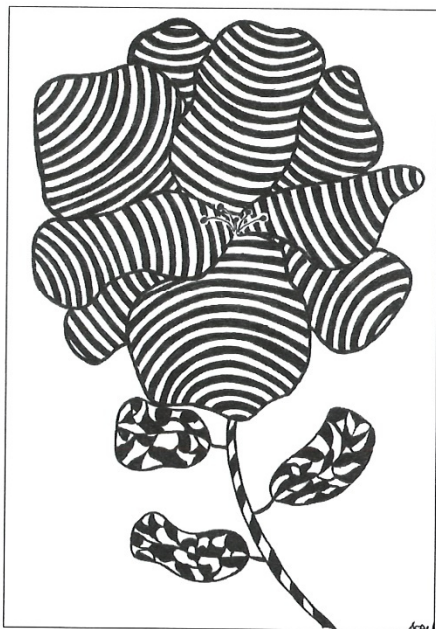
Vrátila jsem tento květ
a zase voněl přes celý svět,
přes celý svět voněl jako předtím
a voní tam ještě dnes "zatím".

/Eva Kolářová, 13 let, ZŠ E. Zátopka/

Kůň

Kůň běží po louce,
jen se podívej!
Podívej se a vzpomínej,
vzpomínej na doby,
kdy tohle bylo běžné.
A teď? Teď je všechno spěšné.
Lidé spěchají neví kam,
a já od těch lidí utíkám,
utíkám stejně jako ten kůň
a oči mám přitom jako tůň.

/Eva Kolářová, 13 let, ZŠ E. Zátopka/

/Josef Dudík, 9. A, ZŠ 17. listopadu/

Kotě

Šla jsem přímo ze školy,
míjela jsem topoly.
Najednou slyším kňučení,
znělo to jako brečení.
Je to támhle v trávě,
u topolu právě.
Našla jsem tam kočičku,
měla poraněnou pacičku.
Hodně se mě bála
a taky mě poškrábala.
Vzala jsem ji pod břicho
a řekla jí, kočičko,
nožičku ti ošetřím
a potom si tě ochočím.
Teď už jenom trochu kulhá,
říkáme jí malá Ťulda.
Vůbec se mě nebojí,
spí se mnou v pokoji.

*/Klaudie Švajková, 11 let,
ZŠ E. Zátopka/*

Kočka

Naše malá kočička,
ráda honí klubíčka,
ráda skáče, skotačí,
mám ji doma nejradši.
Naši psi ji někdy honí,
skáčou, ale nedohoní.
Kočka mňouká a syčí,
s bytem u nás zacvičí.
Když se domů mamka vrací,
má co dělat teď s tou prací.
Zavolá si na kočičku
a nabídne jí mističku.
Mlíčko mizí, miska prázdná
a je vidět, že je šťastná.
Ulehne si do pelíšku
a sní o kočičím nebičku.

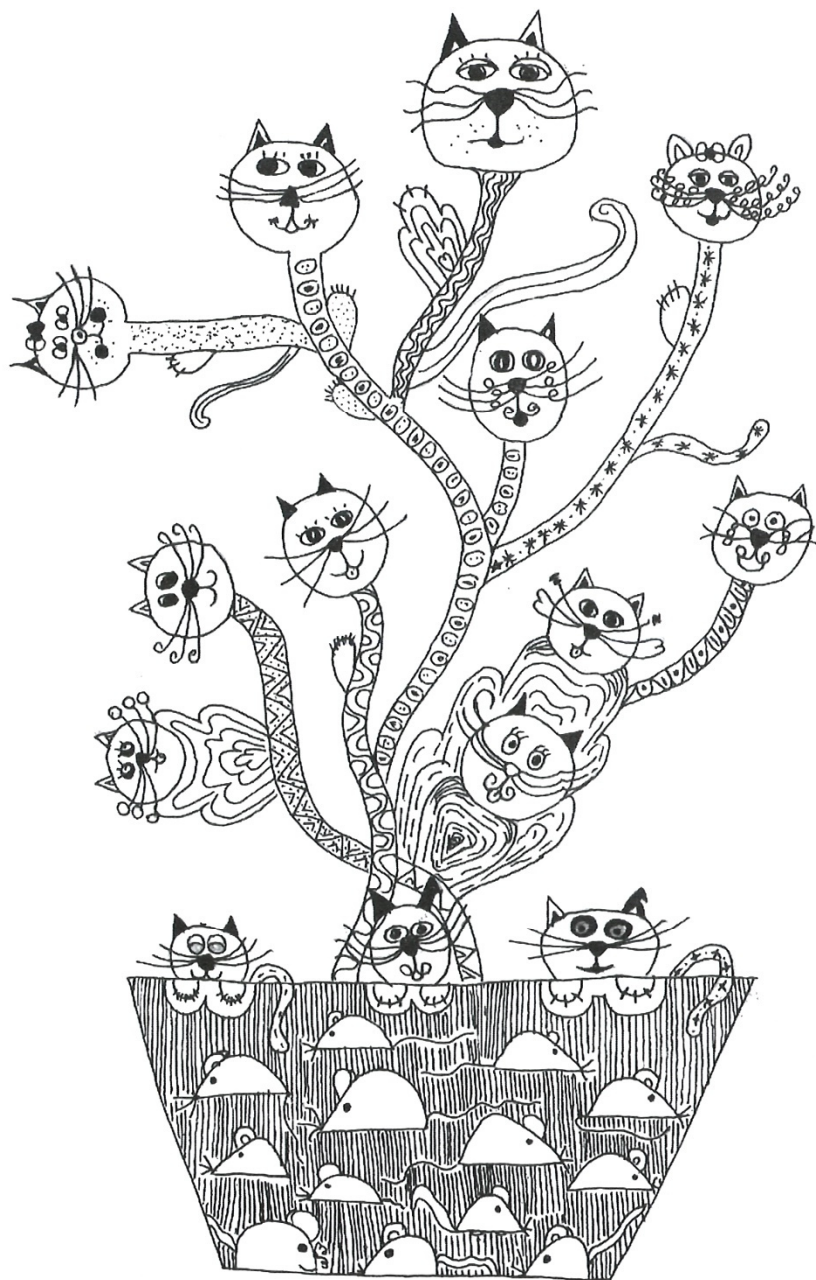
*/Petra Bartoňová, 15 let,
ZŠ Dr. M. Horákové/*

Kouzelný strom

Strom plný radosti,
má rád všechny drobnosti.
Jen to, co je zlé a škádlivé,
To nemá rád, to tedy ne.

Kapři, psíci, zajíci
uvnitř kmene žijící,
radost z toho mají,
jak vesele si žijí.

/Pavla Vraspířová, 5. A, ZŠ E. Zátopka/

/Lenka Mikešková, 5. C, ZŠ E. Zátopka/

Andulka

Máme malou anduličku,
zpívá v rohu v klubičku.
Chvilíčku nám neposedí,
stále na nás hledí.

Myslí, létá, skáče
na dva pomeranče.
Zpívá nám notičku,
tu naši písničku.

Tělíčko má baculaté,
očička má malinkaté.
Máme ji rádi,
my jsme kamarádi.

*/Tereza Klossová, 6. D,
ZŠ Dr. M. Horákové/*

Králík

Máme malého králíka,
spí a utíká.
Má moc rád travičku,
ale i mrkvičku.

Je to hnědobílé ušátko,
říkáme mu Prasátko.
Je s ním hodně zábavy,
vždy se dere do zahrady.

Uši má jak ufonek,
tělo jako balónek.
Nos má jako čertík,
očička jak Bertík.

*/Tereza Klossová, 6. D,
ZŠ Dr. M. Horákové/*

Ježčí sklizeň

Barevné listí na podzim padá
a tahle ježčí rodina mladá,
šťavnaté jablíčka si hledá,
jejich chuť jim pokoj nedá.

Malá Lenka s Janičkou,
mají chuť jen maličkou.
Zato Michal s Jakubem,
sedí támhle za dubem.

Nesklidili skoro nic,
jablíčka jí čím dál víc.

*/Karolína Richterová,
4. tř., ZŠ Sv. Zdislavy /*

O psovi, který zachránil jelena

Byl jeden pes
a ten viděl les.
Zahleděl se do něho
a uviděl jelena velkého.
Jelen spadl do díry,
zarazil si nohu do škvíry.
Pes odběhl pro pomoc,
trvalo to den a noc.
Pes přiběhl, žádná sláva,
rostla tam jen velká tráva.

Než ji všchnu přeběhl,
jelen se dal do zpěvu.
Hrál si k tomu na trumpetku,
uviděl ta velkou fretku.
Fretka ho šla zachránit
za pomoci pejska,
jelenovi po domově už se hodně stejská.
Tak jej rychle vytáhli.
Jelen šťastně utíkal
a radostně si zakvíkal.
Zavolali na něj sbohem,
jelen byl už za lesa rohem.

/Adam Fojtík, 11 let, ZŠ E. Zátopka/

Alík

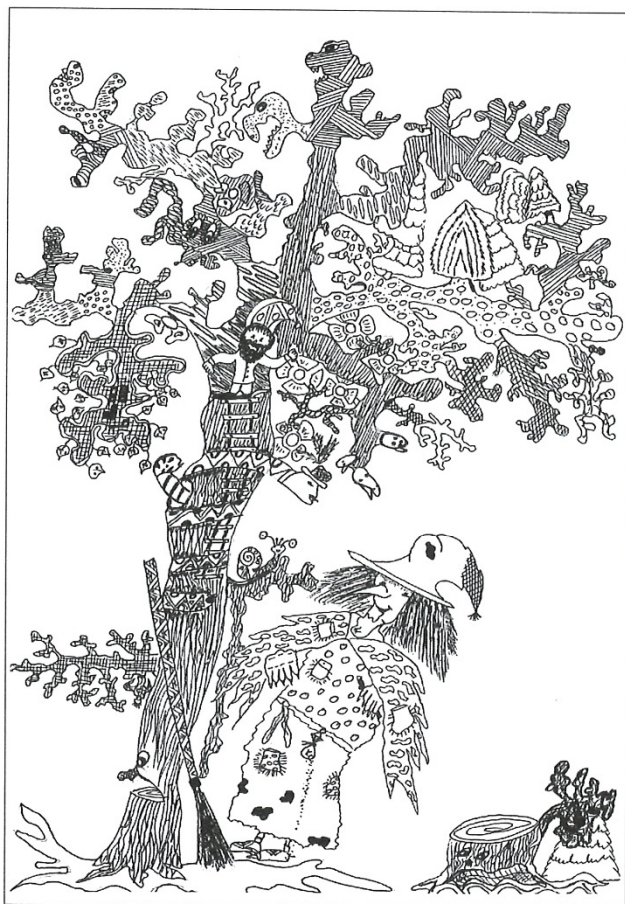
U zátoky vedle jívy,
štěká Alík jako divý.
Proč tak štěká?
Proč se vzteká,
div nepadne do říčky?
Na větvích jsou kočky.

*/Martin Kocourek, 6. C,
ZŠ Dr. M. Horákové/*

Mrak

Po nebi plul mrak,
jako černý drak.
"Bude bouřka" bál se Přemek.
Sebral kámen, zvedl prak.
Střelil, a z mraku byl vrak.

*/Martin Kocourek, 6. C,
ZŠ Dr. M. Horákové/*

/Jitka Michálková, 7. A, ZŠ E. Zátopka/

Jaro

Ptáci řvou a lesy šumí,
každý zpívá, kdo jen umí.
Květiny kvetou a včely pracují,
žáby do výše vyskakují.

Zelená se starý les,
ve vsi štěká každý pes.
Na mezi kvete černý bez.
"Co budeme dělat dnes?"

Pojedeme k rybníku,
políčíme na štika.
Ryby jsou hodně hladové.
"Kdo skočí do vody ledové?"

Komáři žízní šílí,
mám poštípanou celou šíji.
Pomůže obklad chladivý,
přiložen doma po chvíli.

/Michaela Klocová, 12 let, ZŠ Alšova/

/M. Hanáková, 9. C, ZŠ Dr. M. Horákové/

Zima

Vítr odfoukal zlatavé listí,
příroda jde spát,
zvířata si hledají pelíšky,
aby se mohly schovávat.

Proto, že je zima tady,
všichni jsou už nedočkaví,
aby byl už mráz a sníh
a šlo jezdit na saních.

Postavíme sněhuláka,
pomůže nám při tom táta.
Navštíví nás Ježíšek
a já pak svůj pelíšek.

/Kateřina Mauci, 4. B, ZŠ E. Zátopka/

Vítr

Ráno vstává, večer zachází,
a přes den, přes den je v plné síle,
létá po celém světadíle
a zkoumá všechny zákoutí.

Někdy, když je v dobré náladě,
jen si tak pofukuje,
když se špatně vyspí,
rozbouřeně duje.

K večeru se uklidní,
přestane si hrát,
najde dobré zákoutí,
aby mohl spát.

/Radim Vavřík, 11 let, ZŠ E. Zátopka/

Zima

V neděli na Martina,
tuhá zima začíná.
Vločky z nebe padají,
děti vzhůru koukají.

Z vloček bílá peřinka,
z okna volá maminka.
Sáňky, lyže lopaty,
vyprosíme od táty.

Postavíme sněhuláky,
nos jim z mrkve uděláme.
Rodiče pomohou nám taky,
pak si všichni zazpíváme.

*/Pavlaína Vendolská, 6. D,
ZŠ Dr. M. Horákové/*

Vynálezce

Kdysi dávno jeden král
svému vynálezci přikázal:
Vynalezni dům kde se bydlí
a do něho postel, stůl a židli.

Vynálezce tedy vynalezl
dům, kde se bydlí,
do něho postel, stůl a židli.
A ještě dnes,
slouží nám ten vynález.

*/Simona Kovářová, 12 let,
ZŠ Dr. M. Horákové/*

IV. Opatřilová, ZŠ Dr. M. Horákové/

Hlad není kamarád

Když mám hlad,
nechce se mi ani vstát,
ploužím se po bytě,
velmi nehbítě
a přemýšlím, co si dát.
Z ledničky na mě
prázdné regály hledí,
moji příbuzní mi hned vše snědí.
Druhá cesta vede ke spíži,
jen okoralý chleba na mě vyhlíží.
Když už blázním z hladu,
tak se vydám na zahradu.
Na zahradě jablíčko,
kouká na mě z výšky,
jediná má záchrana,
stoupnu si na špičky.
Nedosáhnou zase nic,
na strom se mi nechce,
ale hlad mě přinutí,
vyhoupnu se lehce.
Teď by moje tělo,
něco pořádného chtělo.
Lehnu si pod strom
a jen tak sním
o kuřátku pečeným.

/Petra Gilarová, 14 let, ZŠ E. Zátopka/

Nejlepší přítel

Kniha je pohlázení mámy,
která zapoměla milovat.
Kniha je rozum,
který můžeš darovat.
Kniha je prázdná skříň,
večer víc víš, ráno zas méně.
Kniha je vzpomínka
na letní večery.
To všechno umí kniha
schovávaná pod polštářem
v posteli.

/Stančíková, 7. B, Dr. M. Horákové/

/David Ptáček, 3. B, ZŠ E. Zátopka/

Rozmarné léto

Léto, to jsou rozpálené chodníky měst
od žhavého poledního slunce,
kdy vše živé vyhledává stín stromů.

Jsou to lány zrajícího obilí kolem cest,
jejichž zlatavá barva spaluje člověku oči.

Jsou to zahrady plné rozkvetlých růží,
vonící omamnou vůní,
z které se nám až zatočí hlava.

Léto jsou vlahé večery,
lákající k toulkám zamilované dvojice.
Vždyť co je krásnějšího než vyznání lásky
pod hvězdnou letní oblohou.

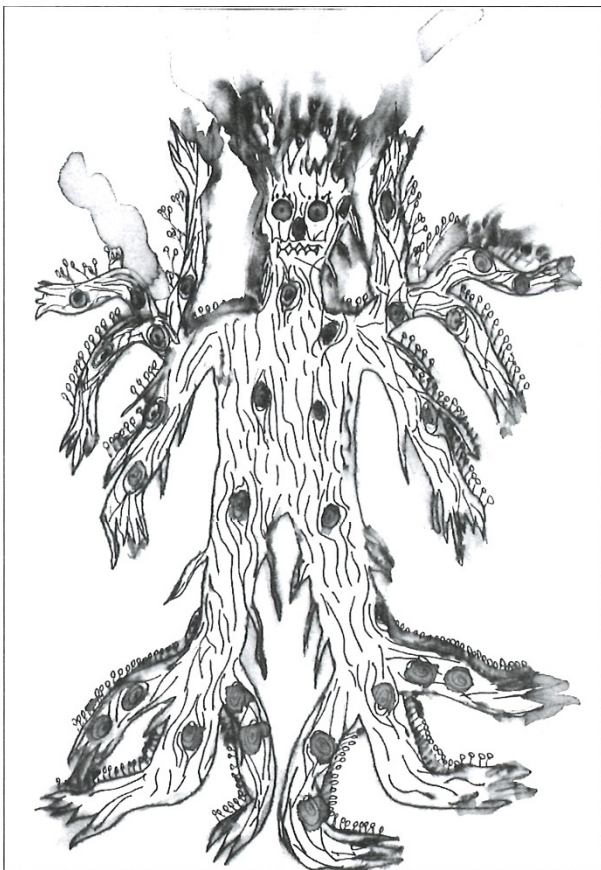
Léto jsou také bouřky,
které pročistí těžký vzduch.
A i když se jich mnozí z nás bojí,
vždy mají pocit, že přinesou něco nového.
Je v nich ukryta síla,
kterou v hloubi duše obdivujeme.

Léto je vždycky stejné
a přece vždy jiné.
Je rozmarné jako letní počasí.
Je to slunce a žár,
déšť a chlad.

/Petra Maradová, 13 let, ZŠ E. Zátoka/

Bylo tohle léto rozmarné?

Tohle léto bylo rozmarné určitě. A když né rozmarné, tak alespoň zvláštní, zajímavé, skoro až tajemné. Alepoň pro mne. A nejenom počasí, které bylo chvíli docela hezké, takže foukal jemný vánek, čeřil vlnky na hladině rybníka a sem tam do nich připletl nějaký ten zatoulaný lístek. Jindy zase příšerně parné. Lidé se doslova smažili na slunci, opalovali svá vybledlá těla a občas se připlazili k vodě, aby se alespoň trochu ochladili. A najednou začal foukat prudký vítr, který lámal větve, a kapky deště doslova ubíjely barevné letní květiny, ale po takovém dešti přijde opět počasí hezké. A tak to bylo i mezi lidmi. Byla spousta letních

lásek, které stejně po táboře, zájezdu nebo až po prázdninách skončí. Je to jako s tím počasím. Nejdřív počasí hezké, čili pohledy, úsměvy, pak přijde počasí parné, no a nakonec ta velká bouřka. To už bývá konec léta a vy se ponoříte do školních lavic a do moře vědomostí, které si stejně příští rok nebudete pamatovat, protože už teď myslíte na další rozmarné léto.

*/Kateřina Boháčová, 14 let,
ZŠ E. Zátopka/*

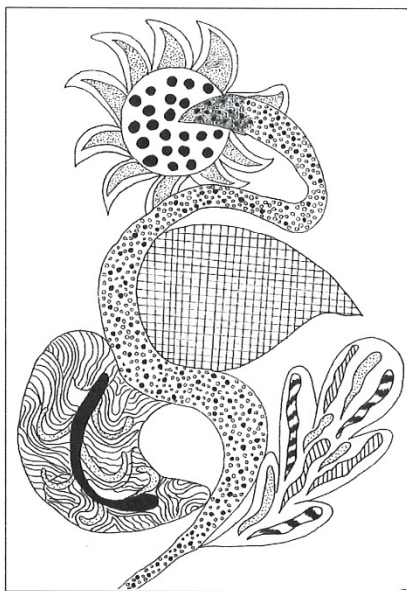
/Adam Krejčířik, 6. A, ZŠ E. Zátopka/

Sprejerský den

Jednou odpoledne jsem si vyšla na procházku se svým psem. Naše město se v poslední době hodně mění. Přibývá opravených domů, omítky jsou laděny do jemných pastelových barev, převládají teplejší odstíny. V centru města mě zaujal nápadný plakát, na němž je napsáno: "Město Kopřivnice vyhlašuje dne 11.11.2001 Sprejerský den. Místo: Před vlakovým nádražím, čas: 8,00- 19,00 hod. Co se bude spejovat? Přece nádraží a vlaky. Zveme všechny sprejery, přijďte, můžete se vyjádřit." Připadalo mi, že je to docela dobrý nápad. I když, kdo ví! Vzpomněla jsem si na nedávno opravené domy, které sprejeři "vyzdobili" po svém. Co abych se zašla na nádraží podívat? Dnes je právě 11.11., tak proč ne. Když jsem dorazila na místo, nestačila jsem se divit. Samé slušné nápisy a těch barev! Žádné šedivé špinavé vlaky, žádné smutné nádraží. Všude září fialová, modrá, červená, žlutá...

Hned mám lepší náladu a představuji si, že v takovém vlaku někam cestuji. Byl to opravdu skvělý nápad!

/Lucie Gumanová, 7. C, ZŠ E. Zátopka/

/Romana Gzylová, 6. A, ZŠ E. Zátopka/

Hodiny

Sotva jsem v sobotu ráno otevřela oči, hned jsem začala myslet na to, že za chvíli pro mě přijde kamarádka a společně strávíme skvělý víkend na naší chatě. Romča, tak se moje kamarádka jmenuje, byla přesná, takže jsme na autobusovou zastávku došli ještě s předstihem. Po chvíli pro nás přijel starý špinavý autobus. "Dvakrát Horní Bečva," říká řidiči náš cíl cesty a podávám mu peníze a ten mi s jakýmsi podivným mručením podává 2 lístky. Romča se mezitím rozhlédla, kam si sedneme. Na výběr toho má opravdu dost, protože při sobotním dopoledni necestoval autobusem už skoro nikdo. Cesta nám při neustálém povídání ubíhala rychle, a tak než jsme se nadály, byla už z okýnka vidět Horno Bečevská autobusová zastávka. Pobraly jsme svoje batohy a nachystaly se k východu... "Tady je krásně!" zvolala Romana, když vystoupila z autobusu a uviděla zelené vršky kopců Beskyd. Jenže to ještě netušila, co ji čeká, než dojdeme k chatce. "Já už nemůžu," stěžuje si každou chvíli, když stoupáme ne zrovna do mírného kopce. "Vydrž! Za chvíli tam budeme," dodávám jí každou chvíli odvalu. A když po půl hodině dorazíme k cíli, máme jazyk málem až na vestě. Celý den uběhl při tom povídání a koupání se v nedalekém rybníku tou nejvyšší rychlostí, jakou jen uběhnout mohl. Najednou se však začalo smrákat a nastal večer. "Co podnikneme?" ptám se Romči, jelikož je 20,30 a my sedíme v chatě a nemáme co dělat. "Nápad bych měla, teda jestli se nebojíš?" "Nebojím," odpovídám statečně s úsměvem a v duchu si říkám, na co asi Romana myslí. "Kdybys tady měla hodně starý klíč a taky velmi starou knihu..." "To vše by tady bylo," skočím ji do řeči. "Počkej, nechej mě domluvit. Mohli bychom uspořádat malou seanci a zkusit vyvolat ducha spisovatele, který napsal knihu, kterou mi dáš." "Cože?" ptám se vyděšeně. "Já jsem ti říkala, že se budeš bát," řekne mi triumfálně a vyzývavě se na mě usměje. "No, konec konců to až tak špatný nápad není. Pojd' se mnou na půdu pro starý klíč a knížka se najde nejspíš v knihovně v obývacíku." "Jasně, jenom bych ještě potřebovala režnou nit, jo, a taky několik svíček." Díky pořádkumilovnosti mojí maminky nalézáme všechny věci téměř okamžitě. Ani se nestačím divit a už sedím v obývacím pokoji na koberci, je tma, vedle mě hoří jen svíčky. Romana právě dokončila jakousi sestavu z klíče, knihy a niti, pomocí které se budeme pokoušet navázat kontakt

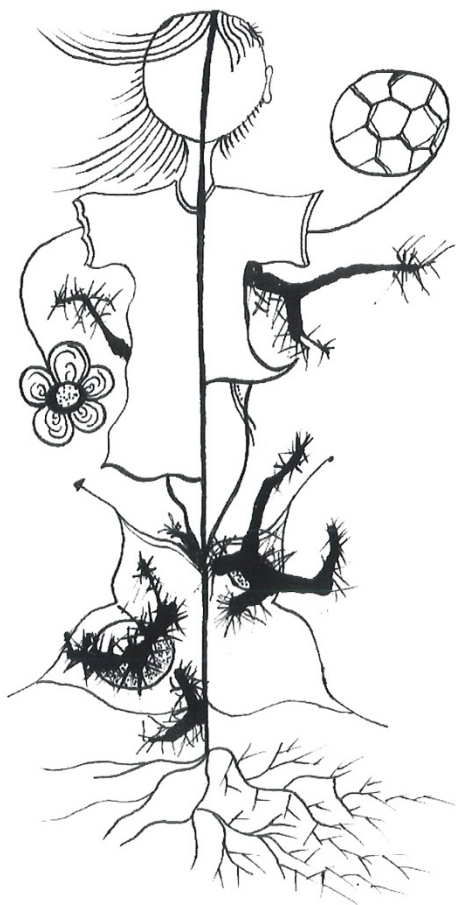
s oním světem. "Bojíš se?" ptala se mě Romča. "Ne, čeho taky." Odvětila jsem hrdinně, i když ve mně byla malá dušička. "Tak můžeme začít," řekla a chytila mě za malíčky a začala odříkávat: "Duchu autora této knížky, jsi-li dobrý, přijď mezi nás." A v tom velké nástěnné hodiny odbily devátou hodinu večerní. Ale stále se nic nedělo, a proto Romča opakovala svou výzvu. Křup, křup, křup ozvalo se na půdě. V ten moment by se ve mně krve nedořezal a myslím, že v Romaně taky ne, jelikož ta byla snad bělejší než křída. "Nemáte tady myši?" Ptala se mě dosti úzkostlivým tónem. "Ne, takové zvuky tu nebyly nikdy slyšet," odpověděla jsem jí dost hodně ustrašeně. Chvilí je ticho, obě myslíme nejspíše na to samé, totiž mohlo to být něco nebo někdo, kdo není z tohoto světa? Romana mě znovu chytá za malíčky a zkouší navázat kontakt s duchem. "Jsi tu?" ptá se ducha "Odpověz nám, prosím." Znovu nastalo ticho. Jenom po chvíli se opět ozvaly ony záhadné zvuky, při kterých tuhla krev v žilách. To už je moc na mě i na Romanu. Rychle vzkřikne: "Vrať se tam, odkud jsi přišel!" a zhasne svíčky. Já rychle přiskočím k vypínači a rozsvítím světla. Díváme se s Romčou na sebe a nevěříme svým vlastním uším. Zvuky už nejsou slyšet, jenom ticho, které protrhla Romča: "No to bychom měli" a hlas se jí při tom trochu třásl. "Jsem už unavená. Nepůjdeme spát?" A jelikož už se taky cítím unaveně, souhlasím. Jdu rozestlat a za chvíli ležíme v postelích, ale ani jedna po té večerní "zábavě" nemůžeme usnout, ale nakonec se nám to přece jen podaří. "Vzbud se! Slyšíš?" třepe se mnou ráno Romana. "Co se děje?" ptám se jí ospale. "Koukni!" ukáže mi hodinky, na kterých svítí 21,00. "Pokazily se ti hodinky?" zeptám se jí a na půl při tom ještě spím. "Jo a tobě taky!" řekne a podá mi při tom moje hodinky z nočního stolku. Ručičky mých hodinek jsou totiž také zastavené na deváté hodině večerní. "To není možné!" A s těmito slovy vstanu a běžím se podívat do pokoje na velké nástěnné hodiny. "To je snad jenom sen," šeptnu, když vidím, že se hodiny nehýbou a ukazují stejný čas jako ukazovaly moje a Romaniny hodinky. S hrůzou se podívám na Romču, ale ta je taky bledá, nic neříká, jenom smutně pokyvuje hlavou. V 21,00 jsme totiž začaly s naším experimentem.

/Veronika Alexová, 14 let, ZŠ Dr. M. Horákové/

„Pohádkový strom“

/Eva Plutová, 9. A, ZŠ Alšova/

*„Tajemná rostlina, která ještě nebyla objevena“
Eva Plutová, 9. A, ZŠ Alšova*

*Obrázek na titulní straně:
Nikola Kroková, 7. B, ZŠ E. Zátopka*

**Vydala Městská knihovna Kopřivnice
Obránců míru 368, 742 21 Kopřivnice
<http://www.kdk.cz>**